

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 498/2024-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Ondreja Urbana, MBA**, Červeňova 15, Bratislava, zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní vedenom pod sp. zn. B5-4T/43/2022 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/43/2022) v časti rozhodovania o náhrade trov obhajoby takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava I (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní vedenom pod sp. zn. B5-4T/43/2022 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/43/2022) v časti rozhodovania o náhrade trov obhajoby **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré mu **je** Mestský súd Bratislava I **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. júla 2024 (doplnenou podaniami doručенými ústavnému súdu 9. septembra 2024 a 9. októbra 2024) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. B5-4T/43/2022 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/43/2022) v časti rozhodovania o náhrade trov obhajoby. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie 1 300 eur a náhradu trov konania.

2. Ústavnú sťažnosť ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 498/2024-17 z 9. októbra 2024 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ustanovený za obhajcu (v zmysle § 40 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.) obvinenému [REDAKOVANÉ]. Po ukončení povinnej obhajoby sťažovateľ 9. novembra 2022 podal okresnému súdu návrh, ktorým si uplatnil nárok na odmenu a náhradu za poskytovanie právnych služieb (v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) v sume 1 907,41 eur. Okresný súd v zákonom stanovenej lehote (30 dní v zmysle § 553 ods. 3 Trestného poriadku) o tomto návrhu nerozhodol. Po implementácii tzv. novej súdnej mapy (t. j. od 1. júna 2023) je predmetná vec vedená na mestskom súde. Sťažovateľ podaniami z 30. júna 2023 a zo 16. augusta 2023 opakovane urgoval mestský súd, aby o predmetnom návrhu rozhodol, avšak do podania ústavnej sťažnosti o ňom mestským súdom právoplatne rozhodnuté nebolo.

4. Sťažovateľ namieta, že okresný súd za viac ako 1 rok a 10 mesiacov nerozhodol o predmetnom návrhu a nezabezpečil prevod náhrady trov právneho zastúpenia na jeho účet. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na znenie § 553 ods. 3 Trestného poriadku, na základe ktorého o návrhu na odmenu a náhradu za poskytovanie právnych služieb má byť rozhodnuté do 30 dní od jeho podania a priznaná odmena a náhrada majú byť vyplatené najneskôr do 90 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ namieta existenciu zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené. Vo vzťahu k právnej a faktickej zložitosti sťažovateľ uviedol, že rozhodovanie o trovách povinnej obhajoby je podružnou agendou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V súvislosti so svojím správaním sťažovateľ poukázal na svoj aktívny prístup, keď okrem predmetného návrhu podal aj opakované urgencie, ktorými sa domáhal rozhodnutia mestského súdu.

5. Sťažovateľ taktiež argumentuje, že v dôsledku napadnutého postupu mestského súdu (resp. pôvodne okresného súdu) nemôže predmet svojho vlastníctva pokojne užívať. Podotkol, že priznaná suma finančných prostriedkov nie je pre neho v zanedbateľnej výške. Tiež uviedol [s poukazom na jednotlivé rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), pozn.], že ochrana sa poskytuje aj legitímnemu očakávaniu, že dôjde k nadobudnutiu určitej

majetkovej hodnoty. Podľa názoru sťažovateľa v dôsledku napadnutého postupu mestského súdu (resp. pôvodne okresného súdu) došlo okrem porušenia jeho práva vlastníť a pokojne užívať majetok aj k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces.

II.

Vyjadrenie mestského súdu a ústne pojednávanie

6. Podpredseda mestského súdu vo vyjadrení z 28. októbra 2024 k ústavnej sťažnosti v podstatnom uviedol, že 10. novembra 2022 bolo okresnému súdu doručené predmetné vyúčtovanie trov obhajoby, pričom v ten istý deň bol spisový materiál s vyúčtovaním predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie. Z dôvodu rozvrhnutia pracovného času bol spis vrátený spisovej kancelárii, pričom spisovej kancelárii bol daný pokyn na predloženie spisového materiálu vyššiemu súdnemu úradníkovi vo februári roku 2023, keďže z dôvodu nadmerného pracovného zaťaženia nebolo časovo možné rozhodnúť v kratšom časovom horizonte. Súčasne sa v predmetnom trestnom oddelení nachádzali aj staršie vyúčtovania trov obhajoby, o ktorých nebolo rozhodnuté, a teda mali už len z hľadiska chronologického poradia prednosť. Spisový materiál bol vyššiemu súdnemu úradníkovi opätovne predložený na rozhodnutie 28. februára 2023. Následne bola realizovaná tzv. zmena súdnej mapy, s čím bola spojená nutnosť presunu všetkých spisov jednotlivých bývalých okresných súdov na mestský súd, v dôsledku čoho bol spis predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi až po dvoch urgenciách zo strany sťažovateľa. O trovách obhajoby bolo rozhodnuté uznesením z 19. februára 2024, pričom proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej po preverení argumentov sťažovateľa uvedených v sťažnosti (najmä sťažovateľom tvrdených záväzných pokynov obvineného na vykonanie neúčelných úkonov obhajoby) bolo rozhodnuté uznesením zo 17. septembra 2024.

7. Vychádzajúc z uvedeného, podpredseda mestského súdu zhrnul, že v predmetnej trestnej veci už bolo rozhodnuté o nároku sťažovateľa na náhradu trov obhajoby, pričom prietahy pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov obhajoby sťažovateľa nastali z objektívnych dôvodov, a to z dôvodu nadmernej zaťaženia mestského súdu a realizácie tzv. súdnej mapy.

8. Konečné rozhodnutie ponechal podpredseda mestského súdu na zváženie ústavnému súdu, pričom požiadal, aby v prípade záveru, že práva sťažovateľa boli porušené, ústavný súd zvážil dôvodnosť a primeranosť finančného zadosťučinenia a nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnej veci nastali prietahy z objektívnych dôvodov.

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, II. ÚS 123/2022).

11. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. V praxi sa pritom vyskytujú aj prietahy, ku ktorým dochádza až po vydaní rozhodnutia, pretože síce už bolo v konaní rozhodnuté, avšak rozhodnutie nebolo sťažovateľovi doručené.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

13. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd žiadnu takúto zložitosť nezistil a na akúkoľvek právnu či faktickú zložitosť nepoukázal ani samotný mestský súd.

14. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa o predĺženie napadnutého konania v jeho relevantnej časti sám nepričinil.

15. Napokon pokiaľ ide o postup mestského súdu v napadnutom konaní v časti rozhodovania o predmetnom návrhu sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že jeho postup bol od podania návrhu 9. novembra 2022 až do 19. februára 2024 poznačený absolútnou nečinnosťou, pričom o návrhu sťažovateľa mal mestský súd (pôvodne okresný súd) zo zákona rozhodnúť do 30 dní od jeho podania (§ 553 ods. 3 Trestného poriadku).

16. Ústavný súd už judikoval, že prostredníctvom činnosti obhajcu (sťažovateľa) štát realizuje právo na právnu pomoc, resp. právo na obhajobu – a to aj v prípadoch povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Podanie návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia možno vnímať ako vystavenie faktúry s lehotou splatnosti. Je oprávnením štátu prostredníctvom všeobecného súdu skontrolovať správnosť vyúčtovania, rovnako je ale povinnosťou štátu v primeranej lehote rozhodnúť o priznaní trov právneho zastúpenia. Nerozhodnutie o trovách právneho zastúpenia výrazne po lehote ustanovenej zákonom vytvára stav, keď sťažovateľ poskytne službu vopred a ide o službu, na ktorej poskytnutí má sám štát záujem, s tým, že štát jednostranne vnúti poskytovateľovi služby (advokátovi) zjavne neprimeranú lehotu splatnosti za poskytnuté služby, ktorá je navyše v rozpore so zákonom. Efektívne ide o jednostranne vynútené poskytnutie úveru štátu súkromnoprávnym subjektom (m. m. I. ÚS 279/2019, IV. ÚS 126/2019, I. ÚS 123/2023).

17. Pokiaľ ide o obranu mestského súdu, že prietahy pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov obhajoby nastali z objektívnych dôvodov (z dôvodu nadmernej zaťaženia mestského súdu a realizácie tzv. súdnej mapy), ústavný súd konštatuje, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní. Ústavný súd neposudzuje, či k zbytočným prietahom v konaní došlo v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdu a následného veľkého počtu vecí pripadajúcich na sudcu alebo v dôsledku subjektívnych príčin na strane sudcu a vedenia súdu. Ústava v čl. 48 ods. 2 totiž zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote.

18. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol, že mestský súd (pôvodne okresný súd) postupom v napadnutom konaní v časti rozhodovania o návrhu na odmenu a náhradu trov obhajoby porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38. ods. 2 listiny a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

19. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z tých istých dôvodov, ako namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že v systematike ústavy aj dohovoru sú celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote [teda len jedného z aspektov „spravodlivého procesu“ (m. m. IV. ÚS 312/04)].

20. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, pokiaľ namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote nedosahuje takú intenzitu, že s prihliadnutím aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke), by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

21. Ústavný súd pri meritórnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti preto skúmal, či napadnutý postup je v príčinnej súvislosti s porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, pričom zistil, že v okolnostiach prípadu to tak nie je. Totiž, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, nemožno konštatovať, že by mestský súd (resp. pôvodne okresný súd) vo veci sťažovateľa odmietol konať.

22. Vzhľadom na uvedené nebolo v súvislosti so sťažovateľom namietanými zbytočnými prietáhmi v napadnutom konaní možné dospieť aj k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom mestského súdu (resp. pôvodne okresného súdu), a preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

23. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd v krátkosti konštatuje, že v prípade sťažovateľa nedošlo k úplnému zmareniu nadobudnutia vlastníctva k peniazom predstavujúcim odmenu za právne zastupovanie, ale len k značnému oddialeniu nadobudnutia tejto peňažnej sumy (m. m. IV. ÚS 126/2019, II. ÚS 38/2021, I. ÚS 123/2023). Taktiež je potrebné prihliadať na skutočnosť, že sťažovateľ má prípadne možnosť uplatniť si náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku oneskoreného vyplatenia predmetnej peňažnej sumy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti pôvodne domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 800 eur z dôvodov uvedených v ústavnej sťažnosti. Následne v doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 9. septembra 2024 výšku požadovaného finančného zadosťučinenia bez bližšieho zdôvodnenia či vysvetlenia „navýšil“ na 1 100 eur a v doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 9. októbra 2024 výšku požadovaného finančného zadosťučinenia bez bližšieho zdôvodnenia či vysvetlenia „navýšil“ na 1 300 eur.

27. Ústavný súd konštatuje, že zásah do sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote si vyžaduje priznanie finančného zadosťučinenia. Ústavný súd však považuje sťažovateľom požadovanú sumu finančného zadosťučinenia za neprimeranú, resp. preexponovanú a na tomto mieste pripomína, že ESLP akceptuje priznávanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume, ktorá nie je neprimeraná, hoci by bola nižšia než suma priznávaná ESLP (porovnaj Ivan a Martin Medić proti Chorvátsku, rozhodnutie z 5. 2. 2009, č. 55864/07; Roje proti Chorvátsku, rozhodnutie z 25. 6. 2009, č. 8301/06).

28. Vzhľadom na konštatované zbytočné prieťahy v postupe všeobecného súdu v napadnutom konaní, berúc do úvahy najmä charakter predmetu konania a jeho význam pre sťažovateľa, teda to, čo je pre sťažovateľa „v stávke“ (zohľadňujúc, že predmetom príslušnej časti napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu na odmenu a náhradu trov obhajoby v sume 1 907,41 eur), ako aj celkovú dĺžku napadnutého konania, resp. obdobie právnej neistoty sťažovateľa, neefektívnosť všeobecného súdu a všetky okolnosti daného prípadu, majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocítovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie finančného zadosťučinenia v sume 500 eur za primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovelo (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

K návrhu na prikázanie vo veci konať

29. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov.

30. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

31. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov, ústavný súd konštatuje, že z vyjadrenia mestského súdu vyplýva, že po podaní ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bolo mestským súdom vo veci právoplatne rozhodnuté uznesením mestského súdu zo 17. septembra 2024.

32. Keďže stav právnej neistoty sťažovateľa bol medzičasom odstránený rozhodnutím mestského súdu, stal sa návrh sťažovateľa na vyslovenie príkazu konať bez zbytočných prietahov bezpredmetným, a preto mu ústavný súd nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Z citovaného ustanovenia teda nevyplýva obligatórna povinnosť priznania trov konania sťažovateľovi, ak bolo ústavným súdom vyslovené porušenie jeho práv postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci.

35. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie sťažovateľa ako advokáta dať sa zastúpiť advokátskou kanceláriou (ktorej jedným zo spoločníkov a konateľov je aj sťažovateľ) v konaní pred ústavným súdom, v ktorom namieta porušenie v bode 1 uvedených práv, nemožno považovať za hospodárne a účelné z pohľadu nákladov konania. To platí o to viac, že ide konanie, v ktorom nemožno počítať s procesným rizikom spojeným s povinnosťou náhrady trov konania protistrany. Od sťažovateľa ako právne kvalifikovanej osoby (advokát) je dôvodné očakávať schopnosť spísať ústavnú sťažnosť, ak v konaní pred všeobecným súdom, v ktorom vystupuje ako účastník konania, došlo k zbytočným prietahom (obdobne III. ÚS 617/2023, III. ÚS 240/2024, III. ÚS 340/2024).

36. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že v tejto veci nie je odôvodnené, aby sťažovateľovi bola priznaná náhrada trov konania (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu